

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1518/2540

พนักงานอัยการประจำศาลแขวงพระนครศรีอยุธยา โจทก์ โจทก์ร่วม โจทก์ บริษัท เวิลด์เฟอท จำกัด โจทก์ นาง อมรรวรรณ ชุกิตติวิบูลย์หรือศิริวงศ์วิเชียรจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 4, ป.วิ.อ. มาตรา 158, ป.อ. มาตรา 91, ป.วิ.อ. มาตรา 218

ย่อ / หลักกฎหมาย

พระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็คพ.ศ.2534มาตรา4บัญญัติว่า"ผู้ใดออกเช็คเพื่อชำระหนี้ที่มีอยู่จริงและบังคับได้ตามกฎหมายโดยมีลักษณะหรือมีการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้(1)เจตนาที่จะไม่ให้มีการใช้เงินตามเช็คนั้นฯลฯเมื่อได้มีการยื่นเช็คเพื่อให้ใช้เงินโดยชอบด้วยกฎหมายถ้าธนาคารปฏิเสธการจ่ายเงินตามเช็คนั้นผู้ออกเช็คมีความผิด"ตามบทบัญญัติดังกล่าวการออกเช็คที่จะเป็นความผิดนั้นจะต้องเป็นการออกเช็คเพื่อชำระหนี้ที่มีอยู่จริงและบังคับได้ตามกฎหมายด้วยอันเป็นข้อเท็จจริงประการหนึ่งซึ่งเป็นองค์ประกอบของความผิดการที่โจทก์บรรยายฟ้องมีสาระสำคัญว่าผู้เสียหายเป็นผู้ทรงเช็คพิพาทซึ่งจำเลยออกเพื่อชำระหนี้ค่าปุ๋ยเคมีให้แก่ผู้เสียหายเมื่อเช็คถึงกำหนดผู้เสียหายได้นำเข้าบัญชีเพื่อเรียกเก็บเงินแต่ธนาคารตามเช็คปฏิเสธการจ่ายเงินโดยให้เหตุผลว่า"โปรดติดต่อผู้ส่งจ่าย"เป็นที่เห็นได้ว่าคำฟ้องของโจทก์ได้บรรยายข้อเท็จจริงแล้วว่าจำเลยส่งจ่ายเช็คพิพาทเพื่อชำระหนี้ค่าปุ๋ยเคมีอันเป็นหนี้ที่มีอยู่จริงและบังคับได้ตามกฎหมายคำฟ้องของโจทก์จึงชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา158(5)หาเป็นคำฟ้องที่ไม่สมบูรณ์แต่อย่างใดไม่ ย. กรรมการผู้ที่มีอำนาจกระทำการแทนโจทก์ร่วมลงชื่อในช่องผู้มอบอำนาจพร้อมทั้งประทับตราสำคัญของโจทก์ร่วมแม้ตามหนังสือมอบอำนาจจะไม่มีข้อความระบุว่ามอบอำนาจให้ป. เป็นผู้มีอำนาจร้องทุกข์และดำเนินคดีแก่จำเลยโดยกระทำในฐานะกรรมการผู้ที่มีอำนาจของโจทก์ร่วมก็ถือได้ว่าการลงลายมือชื่อดังกล่าวและประทับตราของโจทก์ร่วมมิใช่กระทำในฐานะส่วนตัวแต่อย่างใดการมอบอำนาจให้ร้องทุกข์และดำเนินคดีแก่จำเลยจึงสมบูรณ์ตามกฎหมายพนักงานสอบสวนจึงมีอำนาจสอบสวนโดยชอบโจทก์จึงมีอำนาจฟ้อง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ 22 กุมภาพันธ์ 2536 เวลากลางวันจำเลยกระทำความผิดต่อกฎหมายหลายกรรมต่างกัน กล่าวคือ จำเลยได้ออกเช็คธนาคารกรุงศรีอยุธยา จำกัด สาขาอยุธยา บัวหลวง จำนวน 5 ฉบับ ส่งจ่ายในวันที่ 10 เมษายน 2536, 15 เมษายน 2536, 20 เมษายน 2536, 30 เมษายน 2536 และ 14 พฤษภาคม 2536จำนวนเงิน 1,079,000 บาท 1,118,000 บาท 539,500 บาท 559,000 บาท และ 338,000 บาท ตามลำดับ เพื่อชำระหนี้ค่าสินค้าปุ๋ยเคมีให้แก่บริษัทเวิลด์เฟอท จำกัด ผู้เสียหายเมื่อเช็คทั้ง 5 ฉบับ ดังกล่าวถึงกำหนดผู้เสียหายได้นำเช็คเข้าบัญชีที่ธนาคารกสิกรไทย สาขาคลองสาน เพื่อเรียกเก็บเงินแต่ธนาคารตามเช็คได้ปฏิเสธการจ่ายเงินตามเช็คทั้ง 5 ฉบับโดยให้เหตุผลว่า "โปรดติดต่อผู้ส่งจ่าย" การกระทำของจำเลยเป็นการออกเช็คโดยเจตนาที่จะไม่ให้มีการใช้เงินตามเช็ค และออกเช็คให้ใช้เงินมีจำนวนสูงกว่าจำนวนเงินที่มีอยู่ในบัญชีอันจะพึงให้ใช้เงินได้ในขณะที่ออกเช็คนั้น เหตุเกิดที่ตำบลสามเมือง อำเภอลาดบัวหลวง จังหวัด

พระนครศรีอยุธยาจำเลยเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 2645/2536 ของศาลชั้นต้น ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 4 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 และนับโทษของจำเลยในคดีนี้ต่อจากโทษในคดีดังกล่าวจำเลยให้การปฏิเสธระหว่างพิจารณา บริษัทเวิลด์เฟอท จำกัด ผู้เสียหายยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาตศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 4 กระทั่งที่ 1 และที่ 2 จำคุกกระทัณฑ์ 8 เดือน กระทั่งที่ 3 ที่ 4 และที่ 5 จำคุกกระทัณฑ์ 4 เดือน รวมจำคุก 2 ปี 4 เดือน คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยกจำเลย อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ ภาค 2 พิพากษายืนจำเลยฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีนี้ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษายืนตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ให้ลงโทษจำคุกจำเลยกระทัณฑ์ไม่เกิน 5 ปีจึงต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวงพ.ศ. 2499 มีปัญหาข้อกฎหมายที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาจำเลยประการแรกว่าคำฟ้องของโจทก์ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 158(5) หรือไม่ เห็นว่า พระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 4 บัญญัติว่า "ผู้ใดออกเช็คเพื่อชำระหนี้ที่มีอยู่จริงและบังคับได้ตามกฎหมายโดยมีลักษณะหรือมีการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้ (1) เจตนาที่จะไม่ให้มีการใช้เงินตามเช็คนั้น ฯลฯ เมื่อได้มีการยื่นเช็คเพื่อให้ใช้เงินโดยชอบด้วยกฎหมาย ถ้าธนาคารปฏิเสธการจ่ายเงินตามเช็คนั้นผู้ออกเช็คมีความผิด" ตามบทบัญญัติดังกล่าวการออกเช็คที่จะเป็นความผิดนั้น จะต้องเป็นการออกเช็คเพื่อชำระหนี้ที่มีอยู่จริงและบังคับได้ตามกฎหมายด้วย อันเป็นข้อเท็จจริงประการหนึ่งซึ่งเป็นองค์ประกอบของความผิด การที่โจทก์บรรยายฟ้องมีสาระสำคัญว่าผู้เสียหายเป็นผู้ทรงเช็คพิพาทซึ่งจำเลยออกเพื่อชำระหนี้ค่าปุ๋ยเคมีให้แก่ผู้เสียหาย เมื่อเช็คถึงกำหนด ผู้เสียหายได้นำเข้าบัญชีเพื่อเรียกเก็บเงิน แต่ธนาคารตามเช็คปฏิเสธการจ่ายเงินโดยให้เหตุผลว่า "โปรดติดต่อผู้ส่งจ่าย" ดังนี้ จึงเป็นที่เห็นได้ว่าคำฟ้องของโจทก์ได้บรรยายข้อเท็จจริงแล้วว่า จำเลยส่งจ่ายเช็คพิพาทเพื่อชำระหนี้ค่าปุ๋ยเคมีอันเป็นหนี้ที่มีอยู่จริงและบังคับได้ตามกฎหมาย คำฟ้องของโจทก์จึงชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158(5) หากเป็นคำฟ้องที่ไม่สมบูรณ์แต่อย่างใดไม่ทั้งนี้ตามนัยคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7568/2538 ระหว่าง นายปิง แซ่ลี้ โจทก์นายสรรัตน์ โตตันติกุล จำเลย ส่วนคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2133/2537 และคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2645/2537 ที่จำเลยอ้างมาในฎีกานั้นข้อเท็จจริงไม่ตรงกับคดีนี้ปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยประการต่อมาที่ว่า โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องนั้น จำเลยฎีกาประการแรกว่า หนังสือมอบอำนาจเอกสารหมายเลข ป.จ.2 ระบุนายยงยุทธ เสถียรธิระกุล มอบอำนาจให้นายประคอง บุญวิวัฒน์ มีอำนาจร้องทุกข์และดำเนินคดีแก่จำเลยโดยมิได้ระบุนำ กระทำในฐานะผู้มีอำนาจของโจทก์ร่วม การมอบอำนาจให้นายประคอง บุญวิวัฒน์ ร้องทุกข์แทนโจทก์ร่วมจึงไม่สมบูรณ์การที่พนักงานสอบสวนจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย พนักงานอัยการจึงไม่มีอำนาจฟ้องนั้น เห็นว่า หนังสือมอบอำนาจเอกสารหมายเลข ป.จ.2 นายยงยุทธ เสถียรธิระกุล กรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนโจทก์ร่วมลงชื่อในช่องผู้มอบอำนาจพร้อมทั้งประทับตราสำคัญของโจทก์ร่วม แม้ตามหนังสือมอบอำนาจจะไม่มีข้อความระบุว่านายยงยุทธมอบอำนาจให้นายประคองเป็นผู้มีอำนาจร้องทุกข์และดำเนินคดีแก่จำเลยโดยกระทำในฐานะกรรมการผู้มีอำนาจของโจทก์ร่วมก็ตาม ก็ถือได้ว่าการลงลายมือชื่อดังกล่าวและประทับตราของโจทก์ร่วมมิใช่กระทำในฐานะส่วนตัวแต่อย่างใด การมอบอำนาจให้ร้องทุกข์และ

ดำเนินคดีแก่จำเลยจึงสมบูรณ์ตามกฎหมาย พนักงานสอบสวนจึงมีอำนาจสอบสวนโดยชอบ โจทก์จึงมีอำนาจฟ้อง ส่วนที่จำเลยฎีกาในประการต่อมาว่า โจทก์ร่วมได้สลักหลังเช็คพิพาททั้ง 5 ฉบับให้นายยงยุทธนำไปเรียกเก็บเงินเข้าในบัญชีของตนเองเมื่อธนาคารปฏิเสธการจ่ายเงินนายยงยุทธเป็นผู้ทรงและเป็นผู้เสียหาย โจทก์ร่วมไม่ใช่ผู้เสียหาย จึงไม่มีอำนาจร้องทุกข์พนักงานสอบสวนจึงไม่มีอำนาจสอบสวน พนักงานอัยการจึงไม่มีอำนาจฟ้องนั้น เห็นว่า ศาลอุทธรณ์ภาค 2 ฟังข้อเท็จจริงว่า การที่นายยงยุทธนำเช็คพิพาททั้ง 5 ฉบับ เข้าบัญชีของนายยงยุทธเพื่อเรียกเก็บเงินตามเช็คนั้นเป็นการเรียกเก็บเงินแทนโจทก์ร่วม โจทก์ร่วมไม่มีเจตนาจะโอนเช็คพิพาทไปยังนายยงยุทธแต่ประการใด ดังนั้นโจทก์ร่วมจึงยังเป็นผู้ทรงเช็ค เมื่อเช็คพิพาทถูกปฏิเสธการจ่ายเงินโจทก์ร่วมจึงเป็นผู้เสียหายมีอำนาจร้องทุกข์ พนักงานสอบสวนจึงมีอำนาจสอบสวน โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องสำหรับฎีกาจำเลยประการสุดท้ายที่ขอให้ศาลฎีกาลงโทษจำเลยสถานเบาและรอกการลงโทษนั้น เห็นว่า ฎีกาของจำเลยดังกล่าวเป็นการโต้แย้งดุลพินิจในการลงโทษจำเลย จึงเป็นการฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ต้องห้ามตามกฎหมายดังที่ได้กล่าวมาข้างต้นแล้วศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยพิพากษายืน

องค์คณะ

ไสว จันทะศรี · จำลอง สุขศิริ · สมบัติ เดียววิศเรศ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/1518/2540>